

Tot va bé si acaba bé

- Ni el Govern ni el PP ni el poder judicial ni els mitjans semblen comprendre què és el sentit d'Estat

JOAN TAPIA*

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 19.11.09

Un conegut director madrileny deia ahir en el seu vídeo que una gran potència industrial ha estat humiliada per la incompetència del seu Govern. És una tesi errònia. ¿Quina lectura s'ha de fer del segrest de l'*Alakrana*?

La principal és la de l'editorial d'ahir d'aquest diari: «Tot va bé si acaba bé». I el *cas Alakrana* ha finalitzat sense cap víctima mortal (ahir mateix va morir el capità d'un vaixell amb bandera de Singapur) i tots els mariners estan lliures.

La segona és que el final és correcte. Hi ha hagut cessions, és clar. Les mateixes d'altres països que ajuden (Espanya no n'és una excepció) al pagament del rescat. Perquè, un cop segrestat un vaixell, els països europeus prefereixen cedir al xantatge que arriscar la vida dels tripulants. Quan les potències deixen l'Índic als corsaris (pel que fa a Espanya, com França o els Estats Units, té la seva part de culpa), cap Govern accepta que la vida dels seus ciutadans eviti un rescat que, en últim terme, paguen les asseguradores.

Però sembla que el Govern fins i tot admetia una condemna ràpida que portés a alliberar els dos pirates, ja fos per expulsió (si la pena era inferior a sis anys) o per indult (si era superior). Suposo que en una

negociació complexa amb gent no gens fiable es va pensar que podia ser una condició *sine qua non*. El Govern va assegurar que els pirates només volien diners i el final sembla demostrar-ho. ¿Però era acceptable negociar la llibertat de dos pirates, com pot acreditar la premsa amb què la Fiscalia i el jutge **Pedraz** han tancat la instrucció?

El primer deure de l'Estat de dret és protegir la vida dels seus ciutadans. I si s'ha de triar entre 36 vides o alimentar i donar vivenda gratis durant 20 anys a dos pirates, l'opció sembla clara. La fallida de l'ordre jurídic es produeix quan, en ple segle XXI, els estats democràtics deixen sense protecció un oceà. El dret reconeix que en estat de necessitat, protegir un bé jurídic pot vulnerar un altre de menys principal. I, per a les democràcies modernes, la vida humana és el bé fonamental.

La tercera conclusió és que l'Estat democràtic espanyol ha avançat molt, però, igual que els passa a alguns adolescents, està descompensat. Ha fet una gran estirada però manté un cert infantilisme. Tenim carències.

I una és del Govern, que en les crisis és qui té l'última paraula. L'Armada va fer bé de capturar els dos pirates. Però, ¿no era millor endarrerir el seu trasllat a Espanya perquè ajudés a solucionar el cas, en lloc de complicar-lo? Si la resposta és *no*, la conseqüència –absurda– seria que l'Armada no ha de detenir mai cap pirata.

El Govern no ha estat fi en la interpretació primmirada de la llei. Però la societat tampoc n'hauria permès una altra. La prova és l'estúpid pelegrinatge del pirata *menor* per diversos centres (pagats amb els nostres impostos) per dilucidar si era un *menor* autèntic o no. Una cosa és respectar la llei, que també es fa a favor dels interessos dels

ciutadans, i una altra, enviar el problema a l'Audiència Nacional (AN), un tribunal molt especial. ¿És lògic que, mentre **Obama** discuteix amb **Hu Jintao** d'armes nuclears, canvi climàtic i sortida de la crisi, un jutge de l'AN de Madrid (capital del món) vulgui processar el president xinès? ¿En aquestes mans posa el Govern les vides dels mariners gallecs i bascos? ¿És admissible que, davant d'una crisi d'aquesta magnitud, Govern, poder judicial i oposició no aconseguixin una intel·ligència discreta? ¿Els paguem perquè treguin pit i defensin només interessos electorals o competències jurídiques?

Tampoc és normal que el primer partit de l'oposició (l'únic que pot substituir el Govern) no hi col·labori. ¿S'ha de dedicar a refregar totes les desgràcies per enfonsar el Govern? En les democràcies, l'oposició ha de controlar i denunciar. ¿També fer de tèrmit de l'Estat? ¿Amb el GAL, la negociació amb ETA (quan no la fa **Aznar**), l'*Alakrana*? No, però la pretensió de la vicepresidenta de no ser criticada pel seu estrany viatge a l'Argentina tampoc és racional.

¿I els mitjans de comunicació? Hi són per informar i no per pensar (excepte en l'editorial) si la notícia convé o no. Però traslladar la pressió dels pirates a l'opinió pública, a través de la veu dels segrestats, i quan els pirates ho volen, ¿és informar?

Són preguntes complexes de resposta no fàcil. Però ni el Govern ni el poder judicial ni el PP ni els mitjans semblen comprendre què és el sentit d'Estat. L'absència, gairebé eterna, d'Estat democràtic ens porta a la falta d'un instint de supervivència que altres països, amb més tradició democràtica, es prenen molt seriosament. Ara, el primer diari, el primer partit de l'oposició i el Govern diuen que és el moment d'explicar-ho tot.

¿Estan segurs? Preferiria que expliquessin poc, reflexionessin molt, aprenguessin alguna cosa i diguessin menys tòpics.

Exemple: el Govern repeteix que no poden embarcar militars perquè ho prohibeix la llei. No ho sé, i per descomptat els pesquers (al revés que l'*Alakrana*) no han de sortir de la zona protegida. Però les lleis canvien. ¿Per què no discutir-ho?

*Periodista